

ton mellom representanter for England, U. S. A. og Canada. Forhandlingene skal påskyndes for at man kan avgi rapport til Eden og Stettinius før disse reiser til San Francisco.

på de idéer, på det statsystem som kunde bli dets redning fra arbeidsløshet, økonomisk slaveri, krig og kaos. Med med nasjonalsosialismen, knus Tyskland, slipp Asias border løse fra

er også satt. Hvis så lite grønneaktet er allerede nådd, det neste under glass. Etter hvert vil det no bli gått i gang med gjeldsforretning og såning, så alt er ferdig til storoffensiven begynner sist i april — hvis været da blir laglig.

Iden regner for øvrig i ste vanskelighetens med knytt vil være over om i det luftkrigen av ve gynne å gjøre seg mest

Victor Mogens om krigen i Norge.

Vestmaktene hadde planlagt et angrep på vår kyst den 23. mars 1940.

Tyskland hadde den største interesse av å bevare vår nøytralitet.

Vi er forrådt! Det var det største vanvidd i vår historie å opprettholde krigstilstanden mot Tyskland.

Etter bladet «ABC» for 13 juni 1940 gjengir vi in ekstensio den tale som Victor Mogens holdt i kringkastingen den 11. juni 1940. Landsmenn!

Den 9. april ble vårt land krigsskueplass for de kjempende stormakter — og hva verre var: vi ble selv krigførende — uten å være interessert i de krigsmål, som disse stormakter hadde opprett til sin kamp. Vi opplevde det tilsynelatende merkelige tilfelle, at tyske og allierte stridskrefter i samme øyeblikk var på veg mot vår kyst — ja, det så ut som et tilfelle, men det hadde i virkeligheten sin ganske naturlige sammenheng.

Som vi husker fant England — og deretter Frankrike — det nødvendige å garantere Polen, da dette land følte seg truet av de tyske revisjonskrav. Vestmaktens samlede militærkraft ble stilt bak Polens nei til det tyske forslag om en fredelig løsning av et problem, som en gang måtte løses.

I løpet av 18 dager var Polen knust, uten å ha sett antydning til hjelp fra garantistatene, og Hitler spurte i sin riksdagstale den 6. oktober om det no ikke kunde være tid til å forhandle om en omfattende ordning av alle problemer, som kunde gi alle en følelse av sikkerhet og ro og dermed av fred.

Predsappellen ble avvist. Den 12. oktober erklærte Chamberlain i parlamentet, at England vilde kjempe videre — for de små nasjoner.

Imidlertid fortsatte denne merkelige krig. Og vi kom — etter vare store ofre på den britiske blokadekrigs alter — fram til den svarteste dag i vår nyere historie: den 9. april 1940, den dag da store flåtestyrker fra begge de krigførende parter samtidig dampet mot vår kyst. Et tilsynelatende merkelig tilfelle av samtidighet. Men alt har

sin forklaring, også denne merkelighet.

Sammenhengen er følgende. Vestmaktene hadde etter syv måneders krig innsett, at de ikke kunde besleire Tyskland ved et frontalt angrep mot den enno i dag urokkelige vestvoll, som de aldri har våget noe alvorlig attack mot. De så seg derfor om etter muligheter for angrep fra flanken — fra sør eller nord. Finland stod lenge under diskusjon som en mulighet, men finnene forstod hensikten, og den finske appell om militær intervensjon kom ikke, troes sterkt press. Det neste land, som kom i farsonen var Norge. Dets nøytralitet gav Tyskland et fredet farvann langs vår kyst, og i Narvik hentet Tyskland den svenske malm. En besettelse av den norske kyst var derfor det virksomste middel til å gjøre sjøblokaden mot Tyskland helt effektivt.

Tyskland hadde derimot den største interesse av å opprettholde vår nøytralitet.

som bod det store fordeler, mens det på den annen side ikke hadde noen interesse av å splitte sine krefter ved utvidelse av krigsskueplassen til et så vanskelig land som Norge. Dette er egentlig selvmordssende.

De offentliggjorte dokumenter har også levert et uimotsigelig bevis for at vestmaktene hadde planlagt et angrep på vår kyst den 23. mars og det ble innledet den 7. april.

Men jeg bygger også på et enno ikke offentliggjort dokument, som er i min besittelse, og som gjengir en uttalelse av den britiske minister i Oslo, etter at han var kommet over grensen til Sverige. Denne uttalelse går ut på, at det allerede innledede britiske angrep på Norge hadde til hensikt både å lokke tyske flåtestyrker ut i Nordsjøen og tvinge tyske troppe-

styrker fra vestfronten og den belgisk-hollandske grense nordover.

for at vestmaktene deretter kunde gjennomføre sitt angrep mot Tyskland gjennom Belgia og Holland. På spørsmål fra min hjemmlemann — hvis pålitelighet jeg innestår for — om hvordan det da kunde gå til at tyskerne kom først, svarte den britiske minister: «De må ha hatt et bedre spionsystem i England enn vi selv vieste.»

Men denne glimrende tyske etterretningstjeneste gir oss altså forklaringen på at to fiendtlige flåtestyrker samtidig var undervegs mot vårt land, den ene for å angripe det, den annen for å forhindre at dette angrep lyktes. Tyskerne kom først. Det dreide seg om timer. Det er ikke usannsynlig, at det var til vår lykke. Hvis den annen part var nådd først fram må vi gå ut fra, at vår regjering og våre militære sjefer vilde satt alt inn på å forsvare vår nøytralitet også mot den kant, og vi vilde under dette forsvar vært henvist til tysk hjelp. Det er grunn til å tro at den ikke vilde blitt så valen, som den vi omsider fikk fra den annen part, og hadde tyskerne vært nedt til å fravriste sine fiender Oslo, Bergen, Trondheim og andre kystbyer med makt, vilde det neppe vært mer igjen av disse byer enn det i dag er av Warszawa eller Rotterdam. Den hjelp vi fikk ble — vi må vel ha lov til å si gudskjelov — ikke fullt så effektiv, selv om den har kostet oss atskillig.

Det være langt fra meg å bebreide våre statsmakter, at de — riktignok på en merkellig måte — reiste motstand mot den makt, som tilfældigvis ble angriperen. Hvis jeg skal bebreide disse statsmakter noe må det være, at de gjennom stortingsperiode etter stortingsperiode hadde gjort det umulig for oss å reise noe effektivt forsvar. At de hadde nektet våre gutter sveiser og våpen, at de hadde forhindret våre offiserer fra å dyktiggjøre seg for sitt kall, at de hadde overhørt alle alvorlige advarsler, at de brukte skatteborgernes penger til luksus og partipolitisk reklame i stedet for til landets forsvar, at de endelig oppstille og proklamerte teorien om et etiketteforsvar, men i farens stund forlangte, at dette forsvar skulde være et eksistensforsvar — alt dette kunde jeg ønske meg å bebreide disse statsmakter, men dette angrep

rettet jeg ikke mot dem for alvor, for de en gang i framtiden får anledning til å forsvare seg.

Og jeg vil straks nevne et viktig moment, som tjener til deres unnskyldning. De reiste motstand på sin hode-løse måte i tillit til Englands løfte om hjelp. Den 10. april ble dette løfte gjentatt i de høgtideligste former i det britiske parlament av statsminister Chamberlain.

Han lovte oss call den støtte og bistand, som det står i de alliertes makt å yte. I tillit til dette løfte ble våre sønner sendt i fiden mot verdens sterkeste militærkraft.

og selv være dem for at de gav oss beviset for, at vår forsvarsvilje ikke er drept under 128 års fred og den systematiske undergraving av vårt forsvar.

Men vi måtte være på det rene med, at alene hadde vi intet håp i denne kamp, som vi ble kommandert ut i. Vi måtte stole på hjelpen.

I dag kan vi bedømme den — som Polen kan bedømme den, som Holland og Belgia kan bedømme den. Det er sikkert mange av mine lyttere, som har bedre anledning enn jeg til å felle en dom over verdien av den hjelp, som det stod i de alliertes makt å yte oss. Hvis vi skal bedømme denne makt ut fra verdien av denne hjelp, da har for oss utgangen av denne krig, lenge måttet være klar. Det er en så alt for taknemlig oppgave å karakterisere denne hjelpe — både dens kvalitet og dens kvantitet — at jeg rensonerer.

Men for oss består et annet spørsmål: Hvorfor var ikke hjelpen likere, hvorfor ble der ikke satt mer inn for å hjelpe oss? Svaret er likefram: Fordi forsaret av Norge (er Norges skyld var dem likegyldig, og fordi erobringen av Norge, etter at tyskerne hadde besatt det, vilde bli for kostbart.

Og så fikk vi i vår, den 9. juni, to måneder etter at vi ble trukket inn i krigen, meldingen om at også hjelpen for Nord-Norge var trukket tilbake, fordi det var nødvendig for vestmaktene å samle alle sine krefter på andre fronter.

For oss er det bare å konstaterer at vi er forrådt, at vi var utrettig som offer for vestmaktens krig mot det nye Tyskland, og at vi nå kastes til hundene, når man ikke lenger har interesse av oss som krigsskueplass. (Fort.)

Sveitmøte i Kviv

Kvinnelørdens hadde i Handelstandens Hus, dragholder var rikstele Henriksson, som talte. Forordraget var innlagt og ble frigt med stor blydernes. Fylkeslederen appell til hrdkvinnene vitet i denne krevende var det oppløsning av et samt sang og musikk av egne krefter.

Smånytt fra b

Tilleggsvisning. Utan en del baklener fra et ualmennlig tilfelle ved Færen. Under høyttalning ble fram av i landet i bespillet av fuglen, som etter å sekele viste seg å være ble et hode kortere. I big tygd seg rodt i høy fle 10 stykker. var to Om det var de same vil de før plake eller det v de pler i byer som ha være usagt.

En av Indersbyhøsten av bestavlisk har hand bar hatt et godt år i bestavlens er stadig stig ble drøftet spørsmål av av legole hinger ut omme de en gjerning blod i arven. Enten eller Kvindien som bli lertid enno et spent valgene ble det gjennvold som formann.

Trondheimsmangere i dernes Mannkor. Fred dag 23. de holde konse på Frosta og søndag 24. Frosta Mannkor gittet serte. Sagnene had innlektet skal gå til innen bygd. Frosta 3 den anledning er blitt deryt på inntakten skal ben av den nye Frosta

Adressen 20.4.45 101860